

Έν-τεχνη δι-έξοδος

Δι-έξοδος. Ολόκληρη η χώρα μας βρίσκεται σε αναζήτηση μιας διεξόδου. Επιθυμία όλων αποτελεί η έξοδος από μια κρίση, που από υποβόσκουσα για πολύ καιρό μας δείχνει το πιο αποκρουστικό της πρόσωπο, τα πιο καταστροφικά της αποτελέσματα τα τελευταία 2-3 έτη. Οι περισσότεροι συμφωνούμε ότι η κρίση έχει τις ρίζες της στο σαθρό αξιακό μας σύστημα, στην αδυναμία μας να εφαρμόσουμε τους υπάρχοντες θεσμούς και όρια, αλλά και στον ιδιαίτερο ψυχισμό των Ελλήνων που αναζητούν μια ταυτότητα ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση, που υιοθετούν συμπεριφορές που δεν συνάδουν με την πρακτική τους αλλά και το αντίθετο.

Η πραγματική λοιπόν διεξοδος, η χρησιμότητα και η αξιοποίηση της κρίσης, είναι ο αναστοχασμός πάνω στη ταυτότητα μας, ο διαχωρισμός των επιθυμιών μας από τις ανάγκες μας, η αντιμετώπιση της αιτίας και όχι του συμπτώματος, η συναρμολόγηση του σπασμένου καθρέφτη που θα μας εμφανίσει το πραγματικό μας πρόσωπο ή έστω τα πολλά διαφορετικά πρόσωπα μας, τα εκμαγεία τους και τις απεικονίσεις τους.

Φαίνεται λοιπόν ότι η τέχνη μας δείχνει για άλλη μια φορά τον δρόμο, αποτελεί διεξοδο και παρηγοριά.

Πιστεύουμε ότι αναπαριστώντας το τίποτα και ζωγραφίζοντας το μαύρο και τις αποχρώσεις του, δημιουργούμε κάτι, δίνουμε λύσεις.

Πέρυσι προτείναμε το *less is more* θέλοντας να κινηθούμε προς μια πιο ουσιαστική κατεύθυνση για τα πράγματα. Εφέτος ακολουθούμε αυτή την κατεύθυνση βγαίνοντας πάλι με εκδηλώσεις εκτός του Πύργου Μπαζαίου, επιχειρώντας την έξοδο μας. Είναι αλήθεια ότι ο αρχικός σχεδιασμός περιελάμβανε περισσότερους εμβληματικούς χώρους του νησιού, όμως οι οικονομικές συνθήκες δεν επέτρεψαν μια τέτοια διασπορά. Αναπτύσσουμε λοιπόν ένα διάλογο όχι μόνο με τους συμμετέχοντες σ' αυτό το κοινό εγχείρημα που ονομάζουμε Φεστιβάλ Νάξου, αλλά και με το χώρο αφού άξονα της διοργάνωσης αποτελεί η πολυδιάστατη εικαστική αναζήτηση των αρχετυπικών εικόνων της Θεάς Δήμητρας, που διαμόρφωσαν πλαστικά ειδικά για τον Πύργο Μπαζαίου οι καλλιτέχνες Μίλτος Παντελιάς και Ειρήνη Γκόνου, μια συνδιαλλαγή με τον φυσικό χώρο του ιερού της Δήμητρας.

Παραφράζοντας τον Walter Benjamin θα λέγαμε ότι «η ελπίδα δόθηκε στην τέχνη γι' αυτούς που δεν έχουν ελπίδα».

Γιατί η τέχνη πάντα ελπίζει και επαναστατεί με αιτία.

Καλοκαίρι 2012

Στέλιος Κρασσανάκης - Μάριος Βαζαίος